

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: JUDr. J. G., narozený X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Náměstek policejního prezidenta pro ekonomiku,**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2018, č. j. PPR-22967-10/ČJ-2018-990131,

takto:

- I. Žaloba **se** v části, ve které se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2012, č. KR-2674/2012, **odmítá.**
- II. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 6. 12. 2018, č. j. PPR-22967-10/ČJ-2018-990131, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 14 182,50 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2018, č. j. PPR-22967-10/ČJ-2018-990131, jímž bylo zamítnuto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 6. 2018, č. j. KRPÚ-26995-29/ČJ-2017-0400KR-AP, jímž bylo dle § 105 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), rozhodnuto o tom, že se žalobci jednorázové odškodnění, které uplatnil v žádosti ze dne 7. 3. 2013, neposkytne. Současně navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve obsáhle popsal skutkový stav relevantní pro vydání napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Sdělil především, že dne 23. 12. 2010 v 18:30 hodin utrpěl služební úraz pádem na záda na zledovatělé neudržované ploše v areálu Školního policejního střediska Teplice a v 19 hodin předal službu. Poté se nechal s bolestmi bederní páteře s propagací do nohou ošetřit na pohotovosti v nemocnici v Teplicích a dne 24. 12. 2010 v 7 hodin nastoupil přes bolesti do služby. Služba spočívala v ostraze Školního policejního střediska Teplice, načež dne 25. 12. 2010 odjel svým vozidlem do místa svého bydliště vzdáleného zhruba 500 km. Jelikož bolesti v zádech s propagací do pravé nohy neustávaly, navštívil žalobce dne 27. 12. 2010 svou ošetřující lékařku, jež započala léčbu a vystavila žalobci nemocenský list s datem pracovní neschopnosti od 25. 12. 2010. Konstatoval, že v důsledku služebního úrazu byl neschopný služby do skončení služebního poměru dne 4. 7. 2012, přičemž pracovní neschopnost byla ukončena dne 7. 1. 2013, léčba však dosud pokračuje.
3. Namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí překročil meze správního uvážení, neboť svévolně hodnotil pravděpodobnosti a možnosti vývoje zdravotních obtíží žalobce na základě jeho předchozí zdravotní dokumentace, přičemž současně hodnotil předložené lékařské posudky z hlediska skutečností, které si znalci z oboru lékařství vybrali pro následné zhodnocení zdravotního stavu žalobce. Uvedl, že žalovaný nezákonně přebíral roli lékaře ze svého postavení služebního funkcionáře, jelikož sám vybral, která lékařská zjištění v posudcích jsou podstatná pro stanovení následného zdravotního stavu žalobce. Uvedl, že žalovaný na str. 28 až 36 napadeného rozhodnutí překročil meze správního uvážení, aby odůvodnil napadené rozhodnutí ve smyslu odmítnutí závěrů lékařských posudků pořízených žalobcem. Deklaroval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je vnitřně rozporné. Konstatoval, že žalovaný postupoval v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017-37, jenž stanovil, že posouzení zdravotního stavu je otázkou odbornou, o níž si nemůže učinit samostatný úsudek ani správní orgán, ani správní soud. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2016, č. j. 15 A 109/2013-59. Vyslovil, že v daném případě bylo správní uvážení omezeno principem vázanosti, který spojuje s naplněním zákonem požadovaných podmínek povinnost správního orgánu jednat určitým způsobem, konkrétně se jednalo o § 103 odst. 1 zákona o služebním poměru.
4. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby v důsledku rozvinutí chronických degenerativních změn. Konstatoval, že jedinou myslitelnou příčinou pozbytí zdravotní způsobilosti byl jeho služební úraz. Zdůraznil, že před předmětným služebním úrazem byl plně schopen služby a teprve v jeho důsledku zdravotní způsobilost pozbyl, přičemž je krajně nepravděpodobné, že by se tak stalo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

v důsledku rozvinutí chronických degenerativních změn a ne v důsledku služebního úrazu. Následkem ztráty zdravotní způsobilosti k výkonu služby bylo propuštění ze služebního poměru. Dále upozornil, že má z doby před služebním úrazem několik lékařských posudků o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostních sborů k výkonu služebního místa, přičemž popsal způsob hodnocení zdravotní způsobilosti dle vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, dle níž byl před služebním úrazem klasifikován jako II/A, což je nejvyšší stupeň hodnocení zdravotní způsobilosti pro výkon služby na jeho služebním místě. Poslední zdravotní posudek osvědčující jeho zdravotní způsobilost k výkonu služby má k datu 10. 11. 2010, přičemž ke služebnímu úrazu došlo dne 23. 12. 2010. Rovněž podotkl, že byl v rámci služebního poměru aktivní a usiloval o služební postup. Dovodil tedy, že mezi služebním úrazem a propuštěním z výkonu služby je příčinná souvislost, a konstatoval, že v případě rozporu mezi lékařskými posudky měl být vypracován posudek nový, který by rozpory odstranil. Zdůraznil, že správnímu orgánu samotnému nepřísluší hodnotit zdravotní stav žalobce. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014.

5. Uvedl, že ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 30 Cdo 3417/2016-463, vyplývá, že znalecký posudek má být vyhotoven odborníkem z oboru, kterého se posudek týká. Z toho plyne, že je zeslabena důkazní hodnota posudku, který nechal žalovaný vyhotovit u MUDr. Z. Š., jehož odbornost je v oboru soudní lékařství, zatímco žalobcovy posudky jsou zpracované lékaři s odborností v odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání, neurochirurgie, neurotraumatologie a spondylochirurgie. Konstatoval, že žalovaný nerespektoval závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2016, č. j. 15 A 109/2013-59, neboť se v napadeném rozhodnutí zákonně nevypořádal s jeho námitkami ohledně lékařského posudku a protizákonně si sám učinil lékařské závěry ohledně vývoje zdravotního stavu žalobce. Rovněž nebylo žalobci v rozporu s citovaným rozsudkem umožněno žalovanému doložit oponentní lékařský znalecký posudek ve věci následků jeho služebního úrazu.
6. Deklaroval, že v případě, že bude prokázáno, že služební úraz byl příčinou skončení jeho služebního poměru, mělo by být mimo napadeného rozhodnutí zrušeno rovněž rozhodnutí o skončení služebního poměru ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2012, č. j. KR-2674/2012, jelikož v odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo shodně uvedeno, že jeho onemocnění není v souvislosti s výkonem služby.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení a uvedl, že žalobcem předložené znalecké posudky MUDr. S. ze dne 31. 1. 2012 a Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 7. 2012 vycházely z nekompletní lékařské dokumentace, nezohledňovaly všechny páteřní potíže, se kterými se žalobce od roku 1992 potýkal, a bagatelizovaly degenerativní změny páteře, a proto k nim žalovaný nepřihlédl. Žalovaný si v předmětné věci nechal vypracovat znalecký posudek Institutem postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze, znaleckým ústavem, ze dne 9. 5. 2012 a revizní znalecký posudek MUDr. Š. ze dne 10. 2. 2018, z nichž vyplynulo, že pracovní úraz ze dne 23. 12. 2010 nebyl hlavní, důležitou, podstatnou a značnou příčinou zdravotního stavu žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

8. Upozornil, že dotčený pracovní úraz (pohmoždění bederní krajiny) žalobce ze dne 23. 12. 2010 dle znaleckých posudků ze dne 9. 5. 2012 a ze dne 10. 2. 2018 měl minimální vliv na postupný vývoj degenerativních změn páteře žalobce. Poukázal na skutečnost, že žalobce byl po předmětném pádu dne 23. 12. 2010 schopen odsloužit zbytek směny, vyjít po schodech do prvního patra administrativní budovy, usednout za volant svého vozu a dojet na lékařské ošetření, druhý den odsloužit směnu v délce trvání 24 hodin a následně usednout za volant svého vozu a odjet do místa bydliště vzdáleného 500 km. Podotkl, že kdyby předmětný úraz žalobce způsobil výhřez jeho meziobratlové ploténky, byl by žalobce bezprostředně po pádu upoután na lůžko. S ohledem na závěry znaleckého posudku MUDr. Š. ze dne 10. 2. 2018 zdůraznil, že léčba pohmoždění bederní krajiny způsobená úrazem ze dne 23. 12. 2010 mohla trvat nejvýše šest týdnů, přičemž dlouhodobá pracovní neschopnost žalobce poté přešla z léčení úrazu do léčby chronických degenerativních změn páteře, s nimiž se žalobce opakovaně léčil již 18 let před dotčeným úrazem.
9. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že vypořádáním vzájemných rozporů mezi posudky předloženými žalobcem a žalovanou a hodnocením všech podkladových materiálů jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech překročil meze správního uvážení. Naopak žalovaný musel zkoumat, zda posudkový závěr v posudku předloženém žalobcem není v rozporu se zdravotní dokumentací, přičemž zjistil, že v rozporu byl. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 299/2017-37. Ohradil se proti tvrzení, že suploval roli lékaře a doplňoval odůvodnění znaleckých posudků. Ohledně charakteru služebního úrazu a jeho vlivu na zdravotní nezpůsobilost žalobce k výkonu služby odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí.
10. Žalovaný dále uvedl, že ze závěrů znaleckého posudku MUDr. Š. ze dne 10. 2. 2018 vyplývá, že zdravotní klasifikace A byla žalobci před úrazem stanovena zjevně chybně, přičemž, jak plyne z obsahu správního spisu, žalobce při zdravotních vyšetřeních uváděl nepravdivé informace. Odmítl tudíž argument žalobce, že dle posudků služebních lékařů mohl před služebním úrazem vykonávat službu na dotčeném služebním místě bez zdravotních omezení. Ohradil se proti zpochybňování odbornosti znalce z oboru soudního lékařství MUDr. Š., který je odborníkem mj. v oblasti mechanismu vzniku poranění, přičemž k otázkám z dalších odvětví si přizval odborné konzultanty. Konstatoval, že ve věci již není třeba zpracovávat žádné další znalecké posudky, neboť jich je již k dispozici pět. Žalovaný dále sdělil, že správní orgán není povinen provádět všechny důkazy navržené žalobcem, avšak jejich neprovedení musí být odůvodněno, což bylo učiněno správním orgánem v řízení v prvním stupni, když neprovedl žalobcem navrhovaný znalecký posudek pro nadbytečnost. Odmítl vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí a připomněl, že znalecké posudky předložené žalobcem byly zpracovány na základě jen části zdravotní dokumentace, kterou žalobce vybral, o čemž dotčený znalec neměl povědomí. Dále žalovaný uvedl, že rozpor mezi posudky odstranil vyhotovením dalšího znaleckého posudku MUDr. Š. ze dne 10. 2. 2018, což požadoval žalobce v žalobě, přičemž z daného revizního posudku vyplynulo, že služební úraz ze dne 23. 12. 2010 měl pouze nepatrný podíl na nastalé zdravotní nezpůsobilosti k výkonu služby.
11. Žalovaný dále uvedl, že soud by neměl přihlížet k žalobcem předloženému znaleckému posudku ze dne 10. 4. 2019, jelikož by to bylo v rozporu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a zcela by to popřelo charakter správního řízení a soudního řízení správního. K námitce žalobce, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

neměl ve správním řízení dostatek času pro předložení znaleckého posudku, žalovaný sdělil, že žalobce žádal správní orgán o prodloužení lhůty k vyjádření o nejvýše 60 dnů, avšak prvostupňové rozhodnutí bylo ve věci vydáno až po více než 3 měsících od vznesení požadavku na prodloužení lhůty, přičemž celé správní řízení skončilo po více než 6 měsících od vznesení požadavku na prodloužení lhůty. Žalobce měl tudíž dostatečný časový prostor pro uplatnění svých procesních práv, namísto toho však pouze řetězil další žádosti o prodloužení lhůty. Žalovaný zpochybnil věrohodnost znaleckého posudku vypracovaného doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, ze dne 10. 4. 2019, jelikož tento mj. obsahoval velké množství emotivních výrazů, a ohradil se proti zpochybňování znaleckých posudků, které byly vypracovány v rámci správního řízení.

12. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud odmítl žalobu v části, v níž žalobce navrhoval vztáhnout podanou žalobu rovněž na rozhodnutí, jímž byl propuštěn ze služebního poměru, které je více než šest let v právní moci.

Repliká žalobce

13. Žalobce zopakoval svá tvrzení obsažená v žalobě, především uvedl, že žalovaný mu neumožnil předložit ke zhodnocení znalecký posudek vytvořený na jeho objednávku, čímž porušil jeho právo na spravedlivý proces. Konstatoval, že za účelem odstranění rozporů ve stávajících znaleckých posudcích si nechal vypracovat znalecký posudek od doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, ze dne 10. 4. 2019 a od doc. MUDr. M. F., Ph.D., ze dne 2. 5. 2019, které předložil soudu.

Jednání soudu

14. Při jednání soudu konaném dne 12. 1. 2022 žalobce uvedl, že zjistil, že MUDr. Š. odstranil některé lékařské zprávy, které odporovaly jeho závěrům. Jedná se o lékařskou zprávu ze dne 27. 12. 2010, v níž je uvedena propagace do pravé nohy, a dále zprávu o EMG vyšetření ze dne 29. 9. 2011. Ihned poté, co se to žalobce dozvěděl, chtěl nechat vyhotovit vlastní oponentní znalecké posudky, nicméně znalců je málo a jsou zavaleni prací, a proto vyhotovení posudků znalci MUDr. F. a MUDr. H. trvalo dlouhou dobu. Tito znalci došli k jednoznačnému závěru, že MUDr. Š. neoprávněně vyřadil uvedené zprávy týkající se žalobcova zdravotního stavu. Žalobce tento postup MUDr. Š. konzultoval i s dalšími odborníky a ti rovněž konstatovali nepřipustnost tohoto postupu. Zdůraznil, že zdravotními problémy trpěl i před úrazem. Od svého nástupu k policii musel být žalobce každé 2 roky vyšetřen služebním lékařem a jeho problémy se zády jsou ve zprávách z těchto vyšetření uvedeny. Nicméně žalobce absolvoval řádně fyzické testy způsobilosti, přičemž byl opakovaně shledán způsobilým k výkonu služby u policie. Jsou stanoveny normované testy fyzické způsobilosti, které musel žalobce absolvovat, a tyto testy obsahují člunkový běh 4x 10 m, kliky, sedy a lehy, sestavu s tyčí, běh na 12 minut a 100 m plavání. Sestava s tyčí se provádí tak, že tyč se drží v obou rukou, provléknou se nohy a ze stoje následuje leh, což se opakuje např. 20x během 2 minut. Dále uvedl, že i posudky žalovaného jsou založeny na CT vyšetření před úrazem a po úrazu. Stěžejní otázkou v dané věci je, zda dne 23. 12. 2010 došlo nebo nedošlo k výhřezu ploténky v důsledku pádu. Jak vyplývá z posudku MUDr. F. znalecký posudek MUDr. Š. pracuje s případy, které se vyskytují pouze ve 2 – 5 %, avšak 95 % osob má stejné problémy jako žalobce. Byl toho názoru, že se žalovaný snaží zbavit odpovědnosti za pracovní úraz žalobce. Zdůraznil, že by mu mělo být přiznáno i bodové hodnocení za ztížení společenského uplatnění ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

výši 600 bodů a bolestné ve výši 150 bodů, jak je uvedeno ve znaleckém posudku MUDr. H.

15. Při tomto jednání pověřená pracovnice žalovaného poukázala na to, že zdravotní dokumentace praktického lékaře žalobce byla v průběhu správního řízení shledána nevěrohodnou. Uvedená zpráva ze dne 27. 12. 2010, stejně jako zpráva o vyšetření EMG ze dne 29. 9. 2011, nejsou pro posouzení zdravotního stavu žalobce zásadní. Dále poukázala na nesrovnalosti v tvrzení žalobce ohledně propagace bolesti do levé a pravé dolní končetiny, neboť bolesti v pravé dolní končetině počal žalobce uvádět až v červenci 2011. Dle jejího názoru je zřejmé, že postižení žalobce bylo a je chronického charakteru. Žalobce měl dostatek času předložit potřebné doklady v průběhu správního řízení, k čemuž mu byla poskytnuta dostatečná lhůta. Ostatně sám žalobce v průběhu správního řízení upozorňoval na nečinnost správního orgánu. K posudkům opatřeným po podání žaloby žalobcem by nemělo být přihlíženo, neboť soud v dané věci nemá nalézat skutkový stav, ale má podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) posuzovat skutkový a právní stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že posudky předkládané žalobcem jsou postaveny na CT vyšetření před a po úrazu v rozmezí 4 let. I v posudku Děkanátu Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci je uvedeno, že degenerativní změny ploténky nemusí vyvolávat chronické bolesti zad. To bylo potvrzeno i posudky MUDr. Š. a Institutu postgraduálního vzdělávání. Správní orgány se snažily odstranit vzniklé rozpory a za tím účelem nechaly vyhotovit i revizní posudek. Nelze jim tedy v tomto směru nic vytknout. Zdůraznila, že oba posudky předložené žalobcem přikládají váhu zdravotnímu stavu žalobce v roce 2007. Nelze však relevantně posoudit, zda tito znalci vycházeli z kompletní zdravotní dokumentace a zohlednili obtíže žalobce, které počaly již v roce 1992. V tomto směru zdůraznila, že žalobce v minulosti zkresloval a zatajoval své obtíže. Uvedla, že návrh žalobce na zrušení rozhodnutí ze dne 22. 6. 2012 by měl být odmítnut a žaloba by měla být ve zbytku zamítnuta. Konstatovala, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce trpěl ataky ještě před pracovním úrazem a doba léčby se postupně prodlužovala. Je zřejmé, že problémy žalobce tak nabývaly na intenzitě. Poukázala na to, že předmětem zkoumání nebyla fyzická způsobilost žalobce, neboť to nebylo v řízení nijak konkrétně namítáno. Uvedla, že nebylo předmětem zkoumání, a není tedy jasné, jak probíhalo ověřování fyzické způsobilosti žalobce k výkonu služby. Posudky MUDr. Š. a Institutu postgraduálního vzdělávání shledala správnými a bez vad. Zdůraznila, že žalobci by neměla být přiznána náhrada nákladů řízení za náklady vynaložené ve správním řízení, a ani za posudky předložené v soudním řízení, neboť je žalobce nechal vypracovat z vlastní vůle.
16. Soud při jednání provedl k návrhu žalobce dokazování znaleckými posudky doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, znalce z oboru zdravotnictví mimo jiné pro odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání, ze dne 10. 4. 2019 a doc. MUDr. M. F., Ph.D., znalce z oboru zdravotnictví pro odvětví neurochirurgie, neurotraumatologie a spondylochirurgie, ze dne 2. 5. 2019.
17. Soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl k návrhu žalobce i žalovaného dokazování revizním znaleckým posudkem, neboť znalecké posudky, které byly součástí správního spisu a kterými soud provedl dokazování při jednání, byly pro závěry soudu dostatečné. Ze stejných důvodů považoval soud žalobcem navrhované výsledky znalců MUDr. Z. Š., MUDr. J. B., doc. MUDr. E. H., CSc., MBA., i doc. MUDr. M. F., Ph.D., za nadbytečné, a proto k jejich výsledku nepřistoupil a tyto důkazy v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

neprovedl. Soud nevyhověl ani návrhu žalobce na provedení důkazu soudním spisem zdejšího soudu vedeného pod sp. zn. 15 A 109/2013, neboť předložený správní i soudní spis vedený pro toto soudní řízení byly zcela dostatečné pro rozhodnutí soudu.

18. Soud dále k návrhu žalobce neprovedl dokazování rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 12. 2018, č. j. PPR-22967-10/ČJ-2018-990131, rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 26. 6. 2018, č. j. KRPU-26995-29/ČJ-2017-0400KR-AP, rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2012, č. KR-2674/2012, rozhodnutím odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2012, č. j. OZZ-5/ÚLK-2012, posudkem lékařské komise Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 19. 1. 2012, osvědčením o fyzické způsobilosti žalobce ze dne 26. 6. 2008, lékařskými posudky o zdravotní způsobilosti žalobce ze dne 18. 6. 2010 a 10. 11. 2010, znaleckým posudkem Děkanátu Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 7. 2012, znaleckým posudkem MUDr. Z. Š. ze dne 10. 2. 2018, znaleckým posudkem MUDr. V. S. ze dne 31. 1. 2012, znaleckým posudkem Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze ze dne 9. 5. 2012 a výpisem z knihy služebního lékaře, neboť tyto listiny jsou součástí předloženého správního spisu, kterým se v soudním řízení správním dokazování neprovádí. Soud též v souladu s § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) neprovedl dokazování vyhláškou č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, neboť tento právní předpis byl uveřejněn ve Sbírce zákonů České republiky.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 služebního zákona. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2012, č. j. KR-2674/2012. Předně je třeba konstatovat, že proti danému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl policejní prezident rozhodnutím ze dne 18. 10. 2012, č. j. PPR-17471-5/ČJ-2012-990131, tak, že odvolání žalobce zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí ze dne 18. 10. 2012, č. j. PPR-17471-5/ČJ-2012-990131, bylo tehdejšímu právnímu zástupci žalobce doručeno dne 22. 10. 2012 a téhož dne nabylo právní moci. Z uvedeného je zřejmé, že žaloba ze dne 8. 2. 2019 proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22. 6. 2012, č. j. KR-2674/2012, ve spojení s rozhodnutím o odvolání žalobce ze dne 18. 10. 2012, č. j. PPR-17471-5/ČJ-2012-990131, byla podána opožděně. Soud nad rámec potřebného odůvodnění dále podotýká, že je mu z úřední činnosti známo, že usnesením ze dne 21. 5. 2013, č. j. 15 A 28/2013-43, bylo řízení o žalobě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

žalobce proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 18. 10. 2012, č. j. PPR-17471-5/ČJ-2012-990131, zdejší soudem zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku.

21. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Soud též konstatuje, že se nezabýval tím, zda by žalobci mělo být přiznáno i bodové hodnocení za ztížení společenského uplatnění ve výši 600 bodů a bolestné ve výši 150 bodů, jak žalobce poprvé uvedl při jednání soudu dne 12. 1. 2022, neboť předmětem tohoto řízení nebyla náhrada za ztížení společenského uplatnění a bolest, nýbrž rozhodnutí správních orgánů, podle kterých žalobci nebylo přiznáno jednorázové odškodnění dle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru.
23. Nejprve soud hodnotil namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné a že žalovaný v napadeném rozhodnutí překročil zákonem stanovené meze správního uvážení a zneužil jej k účelovému odůvodnění jeho rozhodnutí. Tvrzenou nepřezkoumatelnost však soud neshledal. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). V této souvislosti soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100).
24. Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Žalovaný tedy jednoznačně a srozumitelně vysvětlil, proč žalobci nenáleží jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je rovněž v souladu s výrokem daného rozhodnutí a ani jednotlivé části rozhodnutí nejsou vnitřně rozporné. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
25. Soud se poté zabýval stěžejními námitkami žalobce, zda služební úraz, který žalobce utrpěl dne 23. 12. 2010, byl příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru jednorázové odškodnění ve výši 230 000 Kč se poskytne příslušníkovi, jehož služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.
26. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti pro rozhodnutí věci. Rozhodnutím ředitelky Odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2012 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti lékařskému posudku vydanému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Lékařskou komisí Oblastního zdravotnického zařízení Ústí nad Labem ze dne 19. 1. 2012, podle kterého zdravotní stav žalobce není v příčinné souvislosti s výkonem služby, tj. služebním úrazem ze dne 23. 12. 2010. Dle podkladové zdravotnické dokumentace měl žalobce prvotní páteří potíže již v roce 1992, tedy v roce jeho nástupu k Policii České republiky, přičemž degenerativní změny na páteři lze u něj pozorovat již v roce 1995. Úrazový děj tak dle závěrů ředitelky nezapříčinil výhřez meziobratlové ploténky.

27. Na základě uvedených posudků byl žalobce rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 22. 6. 2012 propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru s odůvodněním, že není schopen výkonu služby s ohledem na zdravotní důvody, přičemž jeho onemocnění není v souvislosti s výkonem služby v bezpečnostním sboru. Dne 19. 7. 2012 podal žalobce proti rozhodnutí o propuštění odvolání, v jehož rámci předložil znalecký posudek Děkanátu Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 7. 2012, ve kterém znalecký ústav dospěl k závěru, že utržený pracovní úraz žalobce měl být hlavní a rozhodující příčinou trvalé nezpůsobilosti k výkonu práce. Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 18. 10. 2012 bylo odvolání žalobce zamítnuto mimo jiné s odůvodněním, že prvoinstanční rozhodnutí vycházelo z rozhodnutí pracovně lékařského zařízení o zdravotním stavu žalobce, které není služební funkcionář oprávněn přezkoumávat.
28. Dne 20. 3. 2013 zahájil správní orgán prvního stupně na základě žádosti žalobce o jednorázové mimořádné odškodnění a současně žalobci umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 10. 5. 2013, č. j. KRPU-192539-15/ČJ-2012-0400VO, správní orgán prvního stupně rozhodl o tom, že se žalobci jednorázové odškodnění podle § 105 odst. 1 zákona o služebním poměru neposkytne, neboť jeho služební poměr neskončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání, tak jak zákon o služebním poměru předpokládá. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2013, č. j. KRPU-133184-5/ČJ-2013-0400KR-PK, zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výše specifikovaná rozhodnutí správních orgánů byla zrušena pro vady řízení rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 5. 2016, č. j. 15 A 109/2013-59, přičemž kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26. Následně správní orgán prvního stupně ustanovil usnesením ze dne 18. 1. 2018 znalce MUDr. Z. Š., který ve znaleckém posudku ze dne 10. 2. 2018 dospěl k závěru, že „[l]ze vyloučit, že služební úraz ze dne 23. 12. 2010 byl rozhodnou, důležitou, podstatnou a značnou příčinou rozvoje zdravotnických obtíží, které měly za následek stanovení zdravotní klasifikace služebním lékařem „D“ – není schopen výkonu služby v bezpečnostním sboru. Podíl úrazového mechanismu (kontuze) na uvedených skutečnostech je minimální.“ Znalec MUDr. Š. byl správním orgánem prvního stupně dne 18. 5. 2018 též vyslechnut, přičemž výsledku znalce se žalobce, ač byl předvolán, neúčastnil. Správní orgán prvního stupně poté rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018, č. j. KRPU-26995-29/ČJ-2017-0400KR-AP, rozhodl o tom, že se žalobci jednorázové odškodnění, které uplatnil v žádosti ze dne 7. 3. 2013, neposkytne. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
29. V dané věci soud zdůrazňuje, že nebylo sporu o skutkových okolnostech dané věci, tj. o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

tom, že žalobce dne 23. 12. 2010 utrpěl služební úraz, se kterým nastoupil dne 25. 12. 2010 na pracovní neschopnost, ani o tom, že dne 4. 7. 2012 došlo ke skončení služebního poměru žalobce. Sporným v dané věci bylo, zda byl daný úraz v příčinné souvislosti se ztrátou způsobilosti žalobce vykonávat služební funkci vrchního komisaře, proto se v daném případě soud zaměřil na existenci příčinné souvislosti služebního úrazu ke ztrátě způsobilosti žalobce vykonávat službu. Předpokladem odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu způsobenou příslušníkovi tohoto sboru (žalobci) služebním úrazem totiž je, že došlo ke služebnímu úrazu, příslušníkovi sboru vznikla škoda a že mezi těmito dvěma prvky existuje příčinná souvislost, tedy že škoda je přímým následkem služebního úrazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2012, č. j. 4 Ads 136/2011–109). Vzhledem k tomu, že právní úprava odpovědnosti za škodu způsobenou služebním úrazem, která je obsažena v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, má svůj předobraz v obecném institutu odpovědnosti za škodu způsobenou pracovním úrazem, která je tradičně upravena v zákoníku práce, přičemž obě právní úpravy jsou co do předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu shodné, lze poukázat i na civilní judikaturu vymezující pojem příčinné souvislosti. O vztah příčinné souvislosti se tak jedná tehdy, vznikla-li škoda následkem služebního úrazu (tj. bez služebního úrazu by škoda nevznikla tak, jak vznikla). Z hlediska naplnění příčinné souvislosti jako jednoho z předpokladů odpovědnosti za škodu nemůže stačit pouhé připuštění možnosti vzniku škody v důsledku služebního úrazu (jeho následků), nýbrž musí být tato příčinná souvislost postavena najisto. Služební úraz přitom nemusí být jedinou příčinou vzniku škody; postačí, jde-li o jednu z příčin, avšak příčinu důležitou, podstatnou a značnou (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 1975, sp. zn. Cpj 37/74, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 11, roč. 1976, str. 35, či např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2824/2011). Postup při zjišťování příčinné souvislosti spočívá v tom, že škodu je třeba vyjmout z její všeobecné souvislosti a zkoumat ji izolovaně, toliko z hlediska jejích příčin. Protože příčinná souvislost je zákonitostí přírodní a společenskou, jde o hledání jevu, který škodu vyvolal. Z celého řetězce všeobecné příčinné souvislosti (každý jev má svou příčinu, zároveň však je příčinou jiného jevu) je třeba sledovat jen ty příčiny a následky, které jsou důležité pro odpovědnost za škodu (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2659/2012).

30. V dané věci není sporné, že úraz, který žalobce utrpěl dne 23. 12. 2010, je služebním úrazem. Rovněž tak nebylo sporné, že žalobce trpí vyhřeznutím ploténky L5/S1. Spor nicméně panuje ohledně toho, zda vyhřeznutí ploténky je přímým následkem služebního úrazu, čili zda mezi zdravotním poškozením a právně relevantní škodnou událostí (služební úraz) existuje pouto příčinné souvislosti (kauzální nexus).
31. Posuzování příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a zdravotním poškozením je nepochybně otázkou skutkovou, k jejímuž posouzení je třeba mít odborné znalosti ze základního oboru zdravotnictví a příslušné zdravotnické specializace.
32. Řízení o žádosti příslušníka bezpečnostního sboru o přiznání jednorázového odškodnění ve smyslu § 105 zákona o služebním poměru je zvláštním druhem správního řízení, které je upraveno zákonem o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Byť tento zákon neobsahuje ustanovení o subsidiárním použití zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je třeba takové pravidlo dovodit z § 1 odst. 1 a 2 téhož zákona. Správní řád se vztahuje na řízení vedená správními orgány, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů nevylučuje aplikaci správního řádu, jehož ustanovení je tak třeba použít v případě, že zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů neobsahuje vlastní úpravu dané otázky.

33. Služební funkcionář je povinen v řízení zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Za tím účelem je povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů). Důkazem je přitom vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména mj. odborná vyjádření a znalecké posudky (§ 180 odst. 2 cit. zákona). Toto řízení je ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žadatel o odškodnění pak má procesní práva a povinnosti v rozsahu dle § 174 služebního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010–109). Mezi tato práva patří právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění a navrhnout jejich doplnění. Současně má právo klást otázky znalcům.
34. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů neupravuje způsob prokazování skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí. V takovém případě se uplatní § 56 správního řádu, podle něhož závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.
35. Nejvyšší správní soud připustil analogickou aplikaci § 127a o. s. ř., že i ve správním řízení mohou účastníci řízení předkládat tzv. soukromé znalecké posudky, tj. posudky podané soudními znalci, kteří za účelem podání znaleckého posudku nebyli ustanoveni správním orgánem, nýbrž vyhotovili posudek na žádost účastníka řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 206/2014–48, a ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013–22). Ustanovení § 127a o. s. ř. je účinné od 1. 9. 2011 a vyžaduje, aby znalecký posudek předložený účastníkem obsahoval všechny zákonem stanovené náležitosti a doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku (tj. především trestněprávních následků).
36. V daném případě záviselo posouzení žádosti žalobce na odborných znalostech z oblasti zdravotnictví, jimiž služební funkcionář rozhodující v prvním stupni, ani služební funkcionář rozhodující o odvolání nedisponují. Jelikož mezi kompetence příslušného bezpečnostního sboru obecně, i konkrétních služebních funkcionářů nepatří otázky posuzování zdravotního stavu osob, nelze presumovat, že správní orgány (služební funkcionáři) mají z titulu výkonu své funkce odborné znalosti v oblasti zdravotnictví. Skutkové otázky odborného rázu tak bylo třeba objasnit postupem dle § 56 správního řádu, event. posudkem za podmínek § 127a o. s. ř. (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009–113, bod 30).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

37. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že ve věci byly zpracovány celkem 4 znalecké posudky. V posudku MUDr. V. S., znalce v oboru zdravotnictví pro odvětví neurologie, zpracovaného dne 31. 1. 2012 na žádost žalobce, který však neobsahuje znaleckou doložku, dospěl znalec k následujícímu závěru: „... Tato neschopnost je v přímé souvislosti s pracovním úrazem ze dne 23. 12. 2010 a tento úraz rozhodně vyvolal výhřez meziobratlové ploténky L5/S1 vpravo jakožto rozhodující příčina. Znalec konstatuje, že kdyby nebylo úrazu ze dne 23. 12. 2010, by JUDr. G. mohl nadále vykonávat práci v bezpečnostním sboru.“
38. Podle posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze ze dne 9. 5. 2012, které si nechala vypracovat ředitelka odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra „...úraz nezpůsobil morfologické změny na bederní páteři, mohl pouze zhoršit chronické klinické obtíže nebo vyvolat jejich recidivu. Současný stav páteře posuzovaného je výsledkem chronických degenerativních změn přítomných již před posuzovaným úrazem a nemá s ním ani časovou ani příčinnou souvislost.“
39. Podle znaleckého posudku Děkanátu Lékařské fakulty Univerzity Palackého ze dne 31. 7. 2012, zpracovaného na základě žádosti žalobce, který obsahuje znaleckou doložku, pak: „Pracovní úraz ze dne 23. 12. 2010, jak vyplývá z analýzy a zdravotní problematiky tohoto případu a souběhu vlivu úrazu a obecného onemocnění a z odpovědí na předešlé otázky, je hlavní a rozhodující příčinou trvalé nezpůsobilosti k výkonu práce vrchního komisaře.“
40. Žalovaný následně rozhodl dne 18. 1. 2018 o ustanovení znalce MUDr. Z. Š., znalce z oboru zdravotnictví pro odvětví soudní lékařství, který ve znaleckém posudku ze dne 10. 2. 2018 dospěl k závěru: „Lze vyloučit, že služební úraz ze dne 23. 12. 2010 byl rozhodnou, důležitou, podstatnou a značnou příčinou rozvoje zdravotnických obtíží, které měly za následek stanovení zdravotní klasifikace služebním lékařem „D“ – není schopen výkonu služby v bezpečnostním sboru. Podíl úrazového mechanismu (kontuze) na uvedených skutečnostech je minimální.“
41. Soud dále poznamenává, že podle lékařských posudků ze dne 18. 6. 2010 a 10. 11. 2010 vystavených Zdravotnickým zařízením Ministerstva vnitra v Teplicích byl žalobce zdravotně způsobilý pro výkon služby na služebním místě bez omezení a úlev pro výkon služby na služebním místě.
42. Soud podotýká, že při posuzování námitek žalobce, zda služební úraz, který utrpěl dne 23. 12. 2010, byl příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, vycházel nejen ze znaleckých posudků, kterými provedl žalovaný dokazování ve správním řízení, ale též ze znaleckých posudků, které byly v souladu s § 127a o. s. ř. provedeny k návrhu žalobce při jednání soudu (znalecké posudky doc. MUDr. M. F., Ph.D., ze dne 2. 5. 2019 a doc. MUDr. E. H., CSc., MBA ze dne 10. 4. 2019).
43. Soud tudíž nepřisvědčil názoru žalovaného, který předeštel ve vyjádření k žalobě a zopakoval při jednání soudu, že ze znaleckých posudků doc. MUDr. H., CSc., MBA, ze dne 10. 4. 2019 a doc. MUDr. M. F., Ph.D., ze dne 2. 5. 2019 nelze pro rozpor s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházet. K tomu je třeba konstatovat, že předmětné znalecké posudky se vztahují ke skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Jejich provedení v soudním řízení tudíž nebránil § 75 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

44. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 8 As 92/2016-35, „[p]ři hodnocení důkazu znaleckým posudkem je třeba se zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, a zejména je nutné posoudit, zda jsou jeho závěry náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpал úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, resp. zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat.“ Hodnocení důkazu znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Důkaz znaleckým posudkem tedy správní orgán hodnotí jako každý jiný důkaz, nemůže však přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013–35, a dále srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2939/2013).
45. Soud považuje v posuzované věci za stěžejní důkaz znalecký posudek doc. MUDr. H., CSc., MBA., neboť tento znalecký posudek má všechny formální náležitosti, jeho závěry jsou náležitě odůvodněny, jsou podloženy obsahem nálezů a vypořádává veškeré rozpornosti dříve zpracovaných posudků. Doc. MUDr. H. ve znaleckém posudku uvedl, že není pochyb o tom, že žalobce již řadu let před služebním úrazem dne 23. 12. 2010 trpěl onemocněním páteře převážně degenerativního charakteru a že měl občasné potíže. K datu 8. 1. 2007, kdy u něj bylo provedeno CT vyšetření páteře, nepochybně netrpěl výhřezem meziobratlové ploténky L5/S1. Znalec konstatoval, že nejsou žádné pochybnosti ani o tom, že dne 23. 12. 2010 došlo u žalobce ke služebnímu úrazu, ale předmětem polemik je to, k jakému konkrétnímu poranění u něj při služebním úrazu došlo, resp. s největší pravděpodobností došlo. Znalec uvedl, že tvrzení znaleckého kolektivu Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, podle kterého mechanismus úrazu – pádu na záda – neodpovídá vzniku výhřezu meziobratlové ploténky L5/S1, není správné, jak uvedl i znalecký kolektiv Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Vysvětlil, že při uklouznutí nejde pouze o náraz zad do podložky, ale při uklouznutí dochází většinou k trhavým pohybům celého těla, resp. trupu, jimiž se klouzající jedinec vědomě i reflexně snaží v první fázi udržet stabilitu těla. Při takovém manévru, ale i při ohybech trupu souvisejících s neudržením stability s pádem, dochází k přenosu velkých sil na jednotlivé části páteře a může snadno dojít k výhřezu bederní meziobratlové ploténky. Dále uvedl, že je pravda, že výhřezem bývá postižena téměř výhradně a jedinečně degenerativně změněná meziobratlová ploténka a čím je její degenerativní postižení výraznější, tím snáze její výhřez nastane. U žalobce bylo výrazné degenerativní postižení meziobratlové ploténky L5/S1 (nikoli však její výhřez) prokázáno již při CT 17. 1. 2007 a tato meziobratlová ploténka u žalobce byla náchylná k výhřezu. Znalec dále zdůraznil, že od 23. 12. 2010 se u žalobce velmi výrazně zhoršil zdravotní stav a provedeným objektivním morfologickým vyšetřením u něj byla nově zjištěna a spolehlivě prokázána herniace (výhřez) meziobratlové ploténky L5/S1. Tento nově nastalý zhoršený stav páteře byl příčinou, pro kterou byl žalobce uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce vrchního komisaře a je možné konstatovat, že právě předmětný pracovní úraz byl významnou, podstatnou a důležitou příčinou vzniku zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu práce vrchního komisaře Policie ČR. Znalec uvedl, že je možné se plně ztotožnit s posudkovými závěry deklarovanými ve znaleckých posudcích MUDr. V. S. ze dne 31. 1. 2012 i znaleckého Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

kolektivu Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 31. 7. 2012.

46. Naproti tomu znalec doc. MUDr. E. H., CSc., MBA uvedl, že ve znaleckých posudcích Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví ze dne 9. 5. 2012 a MUDr. Z. Š. ze dne 10. 2. 2018 lze identifikovat závažná odborná i posudková pochybení. K posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví ze dne 9. 5. 2012 znalec uvedl následující:

- Tvrzení, že k výhřezu meziobratlové ploténky může dojít pouze za současného poškození obratle a meziobratlových vazů, není podle doc. MUDr. H., CSc., MBA., pravdivé, neboť se lze velmi často setkat s výhřezy meziobratlových plotének, které nejsou provázeny poškozením kostní části obratlů, přičemž existují také výhřezy subligamenostní, kdy je postižení vazů jen nevýznamné. V daném případě byl výhřez ploténky L5/S1 výrazný – až 6 mm a není zřejmé, z čeho Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví odvodil své tvrzení, že žádné postižení vazů u žalobce nenastalo.
- K tvrzení, že páteřní potíže žalobce jsou způsobeny degenerativními změnami na jeho páteři a posuzovaná příhoda nezanechala žádné následky, daný znalec uvedl, že žalobce degenerativními změnami páteře sice trpěl již řadu let, ale do data 23. 12. 2010, tj. do data služebního úrazu, se degenerativní změny na páteři žalobce „skokem“ nezměnily. Od toho data se však zcela změnily, a to výrazně zhoršily, přičemž toto zhoršení lze vysvětlit jedinež nastalým výhřezem meziobratlové ploténky L5/S1, nikoli však dramatickou progresí degenerativní změn. Výhřez meziobratlové ploténky a jeho objektivně doložené důsledky jsou dlouhodobým, resp. prozatím trvalým zdravotním následkem pracovního úrazu utrpěného žalobce dne 23. 12. 2010.
- K tvrzení Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, že nelze souhlasit se znalcem MUDr. V. S., že úrazový děj zapříčinil výhřez meziobratlové ploténky, a to „z důvodu uvedeného k mechanismu úrazu.“ „Navíc v klinickém obraze je postižení kořene S1 vlevo, na MRI vpravo.“ znalec doc. MUDr. H. uvedl, že úrazový mechanismus, jak je uváděn v dodané zdravotnické dokumentaci, je možné považovat za příčinu vzniku výhřezu bederní meziobratlové ploténky. Tvrzení Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, že v klinickém obraze je postižení kořene S1 vlevo, zatímco na MRI vpravo, je zcela zavádějící, neboť není pochyb o tom, že příčinou páteřních potíží, zejména bolesti vyzařující do pravé dolní končetiny, které se objevily po předmětném služebním úrazu, je výhřez meziobratlové ploténky L5/S1 směrem doprava. Není možné zpochybňovat existenci výhřezu meziobratlové ploténky L5/S1 směrem doprava ani pravostrannou kořenovou symptomatologii S1, jestliže je nesporné, že žalobce trpí výhřezem meziobratlové ploténky L5/S1.
- Znalec doc. MUDr. H. dále uvedl, že není zcela zřejmé, co chtěl kolektiv Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví dokázat sdělením, že při vyšetření neurologem dne 6. 5. 2011 byly reflexe L2 až S2 na dolních končetinách popsány jako symetrické, výbavné oboustranně, což je normální nález, jestliže stranově symetrický nález výbavných reflexů ještě nemusí znamenat normální nález, neboť reflexy mohou být kupř. oboustranně stejnou měrou oslabené.
- Jako zcela nepravdivé znalec doc. MUDr. H. označil tvrzení Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, že „[d]ne 16. 1. 2007 stav uzavřen jako radikulopatie S1 vlevo. Podle CT jde o diskopatii L4/5 a L5/S1 avšak vpravo, morfologický nález tedy neodpovídá klinice.“, neboť toto tvrzení je v rozporu s údaji obsaženými v dodané zdravotnické dokumentaci, navíc se týká roku 2007, nikoliv doby po 23. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

2010, a je tedy zcela nepravdivé a z tohoto nepravdivého tvrzení pak Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví odvozuje přinejmenším část svých závěrů, které tak v této části nemohou být správné.

- Jako zcela nepravdivé znalec doc. MUDr. H. označil i tvrzení Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví, že „[d]le MRI po úrazu je rozsah postižení bederní páteře srovnatelný s dřívějším CT nálezem. Úraz tedy nezpůsobil morfologické změny na bederní páteři, mohl pouze zhoršit klinické obtíže nebo vyvolat jejich recidivu.“ Znalec uvedl, že mezi CT nálezem ze dne 8. 1. 2007 a MR nálezem ze dne 17. 3. 2011 jde o velmi významné rozdíly. Zejména upozornil, že při CT dne 8. 1. 2007 nebylo zjištěno ani vyklenování okrajů meziobratlové ploténky L5/S1, zatímco při MR vyšetření 17. 3. 2011 byl nově zjištěn výrazný výhřez až 6 mm směřující doprava.
- Znalec ohledně závěrů posudku Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví shrnul, že základní rámec celé argumentace není správný a s ohledem na vymezené chyby posudku jej zcela odmítl jako celkově chybný, jak ostatně taktéž deklaroval i znalecký kolektiv Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

47. Ke znaleckému posudku MUDr. Z. Š. ze dne 10. 2. 2018 znalec doc. MUDr. H. uvedl:

- K tvrzení, že při služebním úrazu došlo u žalobce pouze k pohmoždění bederní krajiny a pokud by došlo k výhřezu ploténky L5/S1, byl by u žalobce bezprostředně po úrazu přítomen daleko výraznější klinický nález s prorogací bolesti do pravé dolní končetiny, znalec uvedl, že se jedná o zdůvodnění nedostatečné a celkově pochybné, neboť právě naopak oproti tvrzení MUDr. Š. vedl služební úraz u žalobce k potížím, pro které byl intenzivně léčen, byl v pracovní neschopnosti a nejednalo se o malé a nevýznamné potíže. Znalec upozornil, že obtíže způsobené výhřezem meziobratlové ploténky mohou být různě výrazné a mohou se v průběhu času měnit. Znalec doc. MUDr. H. uvedl, že pokud MUDr. Š. tvrdí, že výhřez meziobratlové ploténky vždy způsobuje velké potíže, kterými žalobce netrpěl nebo že obtíže byly příliš malé, je nutné zdůraznit, že žalobce výhřezem meziobratlové ploténky nepochybně trpí a jsou u něj opakovaně doloženy i jeho laboratorní elektromyografické projevy.
- Znalec uvedl, že tvrzení MUDr. Z. Š., že žalobce uváděl poprvé prorogaci bolesti do pravé dolní končetiny až v červenci 2011, není pravdivé, neboť toto uváděl nejpozději již dne 27. 12. 2010.
- K závěru MUDr. Z. Š., že se jedná o degenerativní změny, nikoliv o změny poúrazové, neboť v případě poúrazových změn by po služebním úrazu došlo k upoutání žalobce na lůžko, a jednalo se tedy o velmi chudý klinický nález, na jehož základě lze připustit pouze pohmoždění zad, znalec uvedl, že zjistí-li se výhřez meziobratlové ploténky, není možné jednoznačně odlišit, zda jde o změny úrazové, či nikoliv, a tvrzení MUDr. Z. Š. je tak nepodložené a není věcně správné. Znalec doc. MUDr. H. v této souvislosti opakovaně zdůraznil, že u žalobce nepochybně existuje výhřez meziobratlové ploténky L5/S1 a jakákoliv bagatelizace jeho projevů nemá žádný významný posudkový dopad.
- K tvrzení MUDr. Z. Š., že nelze prokázat příčinnou souvislost mezi služebním úrazem ze dne 23. 12. 2010 a jeho trvalými následky, neboť v období od 23. 1. 2007 do 17. 3. 2011 došlo k přirozené progresi již přítomných degenerativních změn, znalec uvedl, že výhřez meziobratlové ploténky L5/S1 ani výraznou změnu jeho zdravotního stavu, ke které došlo po události nastalé dne 23. 12. 2010, nelze považovat za přirozenou progresi degenerativních změn, když navíc právě tento výhřez a jeho významné klinické i laboratorní následky je nutné považovat za trvalé zdravotní následky předmětného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

úrazu utrpeného služebním úrazem.

- K tvrzení MUDr. Z. Š., že lze vyloučit, že úraz ze dne 23. 12. 2010 byl rozhodnou, důležitou, podstatnou a značnou příčinou rozvoje zdravotních potíží žalobce, které měly za následek ztrátu způsobilosti k výkonu služby v bezpečnostním sboru, znalec uvedl, že MUDr. Š. toto pouze uvedl, a to bez náležitých argumentů, resp. zčásti na základě chybných a evidentně nepravdivých argumentů a tvrzení, jak je již výše uvedeno.
- Závěrem znalec shrnul, že žádné z výše uvedených tvrzení MUDr. Z. Š. není správné a za výše uvedených okolností je nutné závěry tohoto znalce zcela odmítnout jako celkově pochybné.

48. Znalec doc. MUDr. E. H., CSc., MBA., dále závěrem svého posudku uvedl, že při služebním úrazu žalobce dne 23. 12. 2010 došlo vedle pohmoždění zad i k výhřezu meziobratlové ploténky L5/S1, který stále přetrvává a zdravotní následky tohoto služebního úrazu byly podstatnou, významnou, závažnou a dokonce i dovršující, rozhodující a hlavní zdravotní příčinou pro učinění rozhodnutí o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k jeho další práci u Policie České republiky.
49. Na základě výše uvedeného považuje soud posudkové závěry doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, které jsou řádně odůvodněny a jsou podloženy obsahem lékařských nálezů i vlastním vyšetřením žalobce, za objektivní a úplné, neboť ve věci podávají řádně odůvodněný závěr a zároveň věrohodným a přesvědčivým způsobem vyvrací závěry předchozích zpracovaných znaleckých posudků Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví a MUDr. Z. Š., které naopak vzaly jako stěžejní důkazy správní orgány. Daný znalecký posudek doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, též přesvědčivě vysvětluje, proč se ztotožňuje se závěry znaleckých posudků Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a MUDr. V. S.
50. Soud dále podotýká, že závěry znaleckého posudku doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, ze dne 10. 4. 2019 podporují též závěry znalce doc. MUDr. F., Ph.D., který ve znaleckém posudku ze dne 2. 5. 2019 konstatoval, že při pádu žalobce dne 23. 12. 2010 došlo ke krátkodobému, náhlému a násilnému působení nefyziologického zatížení dolního úseku zad. Doc. MUDr. F., Ph.D., také uvedl, že při uklouznutí dochází většinou k rotačním, trhavým pohybům celého těla, resp. trupu, jimiž se klouzající jedinec vědomě i reflexivně snaží v první fázi udržet stabilitu těla. Při takovém manévru, ale i při ohybech trupu souvisejících s neudržením stability a s pádem, dochází k přenosu velkých sil na dolní části páteře a může snadno dojít k novému výhřezu u již poškozeného pohybového segmentu jinými degenerativními změnami na ploténce či okolních kostěných a vazivových strukturách (u žalobce osteochondróza disku L5/S1). V klinické praxi se s tímto mechanismem vzniku akutního výhřezu bederní meziobratlové ploténky často setkáváme právě u pacientů, kteří jsou dlouhodobě léčeni pro jiný typ degenerativního onemocnění, jako tomu bylo u žalobce. Doc. MUDr. F., Ph.D., připustil, že určitou progresi degenerativních změn na páteři žalobce v letech 2007 až 2011 nemůže vyloučit, ale ani prokázat, a proto výhřez meziobratlové ploténky L5/S1 doprovázený změnou zdravotního stavu, ke kterému došlo po události nastalé dne 23. 12. 2010, tak nelze považovat za přirozenou progresi předchozích degenerativních změn. Tento úraz a jeho mechanismus považoval doc. MUDr. F., Ph.D., za hlavní příčinu prudké změny zdravotního stavu žalobce, která způsobuje dominantní a závažné zdravotní potíže. Jsou to
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

pravostranná kořenová léze S1 potvrzená klinickým vyšetřením s nálezem pravostranného výhřezu L5/S1 na opakované MRI a potvrzená opakovaným EMG vyšetřením s nálezem subakutní kořenové léze S1 vpravo. Doc. MUDr. F., Ph.D., dále uvedl, že potíže při akutně vzniklém výhřezu meziobratlové ploténky mohou nastoupit ihned po patologickém ději v minutách, ale mohou se také rozvíjet postupně v hodinách a dnech, jak se s tím setkal ve své praxi a jak tomu bylo u žalobce. Z pohledu doc. MUDr. F., Ph.D., posudky MUDr. S., kolektivu Lékařské fakulty Univerzity Palackého a doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, hodnotí adekvátně patofyziologii a klinické potíže žalobce podpořené pomocnými vyšetřovacími metodami (CT, MRI, EMG) spojené s pracovním úrazem žalobce dne 23. 12. 2010. Jejich hodnocení z pohledu neurochirurga a spondylochirurga odpovídá současným pravidlům vědy a uznávaným medicinským postupům v řešení akutního vzniku výhřezu meziobratlové ploténky se všemi souvislostmi s tím spojenými. Doc. MUDr. F., Ph.D., zdůraznil, že další posudky trpí nepřesnostmi shrnutými podrobně ve znaleckém posudku doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, ze dne 10. 4. 2019.

51. Soud proto uzavírá, že ze znaleckého posudku doc. MUDr. E. H., CSc., MBA, ze dne 10. 4. 2019, který je ve shodě se závěry znaleckých posudků Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, MUDr. V. S. a doc. MUDr. M. F., Ph.D., lze jednoznačně konstatovat, že následky služebního úrazu ze dne 23. 12. 2010 byly podstatnou, významnou, závažnou a dokonce i dovršující, rozhodující a hlavní zdravotní příčinou pro učinění rozhodnutí o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k jeho další práci u Policie České republiky.
52. S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť žalovaný při svém rozhodování vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Soud proto napadené rozhodnutí pro vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. výrokem II. rozsudku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
53. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu vysloveným v daném zrušujícím soudním rozhodnutí. Bude proto na žalovaném, aby v dalším řízení znovu o nároku žalobce rozhodl, přičemž bude vycházet z toho, že zdravotní následky služebního úrazu utrpěného žalobcem dne 23. 12. 2010 byly hlavní zdravotní příčinou pro učinění rozhodnutí o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k jeho další práci u Policie České republiky.
54. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud nezrušil, ačkoli to žalobce požadoval, neboť zjištěnou vadu lze odstranit v odvolacím řízení.
55. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a soud proto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 14 182,50 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a náhradou důvodně vynaložených nákladů řízení žalobce v řízení o žalobě ve výši 1 200 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), náleží advokátovi náhrada účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě učinil sám žalobce čtyři úkony (podání žaloby, dvě vyjádření ze dne 18. 4. 2019 a 3. 5. 2019 a účast na jednání soudu dne 12. 1. 2022). Jak už bylo výše uvedeno, žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by mu při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobci právě částku ve výši 1 200 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů. Soud dále přiznal žalobci částku 9 982,50 Kč představující hotový výdaj žalobce spočívající v jedné polovině odměny znalce doc. MUDr. H., CSc., MBA., kterou žalobce vynaložil za zpracování znaleckého posudku ze dne 10. 4. 2019. Soud přiznal v tomto soudním řízení toliko jednu polovinu žalobcem zaplacené odměny danému znalci za vypracování znaleckého posudku, neboť žalobce znalecký posudek doc. MUDr. H., CSc., MBA., předložil též v soudním řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 15 Ad 3/2019, v němž byl žalobce též úspěšný a v němž mu soud přiznal taktéž odměnu za vypracování téhož znaleckého posudku ve stejné výši.

56. Naproti tomu soud žalobci nepřiznal odměnu za vyhotovení znaleckého posudku Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a odměnu JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta, neboť tyto náklady žalobci vznikly v průběhu správního řízení. V § 177 odst. 1 služebního zákona je totiž stanoveno, že náklady správního řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník, přičemž dle odst. 2 téhož ustanovení platí, že účastník má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru, jestliže je v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný. O žádných dalších nákladech řízení žalobce soud nerozhodoval, neboť je žalobce neuplatnil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. ledna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)